

1972. március 15.

Álarcok s a sokasodó évek ráncai mögött fejlődik a színész igazi arca: személyes üzenetének hordozója. E titkos arc felmutatása az igazi cél. Boldog a színész, akinek belső arca hasonlít az álarcához, amiket ráakasztanak. Boldogtalan a mindenkori táncoskomikus, aki Hamletnek hiszi magát.

Valódi arcom felfedésének kényszere harmincöt éve szorongat mióta (Egyed Zoltán és Kellér Andor a régi Film-Színház-tól) kikerőszakolták első kis írássomat a NÉVJEGY-et. Akkor kezdtem sejteni, hogy egész létem, a színészi is, pusztá anyaggyűjtés csupán.

Azóta ahol csak alkalom nyílt rá: magam építette hevenyészett vár-színházpadon, templomban, éjszakai lokálokban; később rádióban, hangversenytermekben, irodalmi eszpresszóknak, Pesten és vidéken, de Párizsban, Amerikában, Kolozsvárott, Újvidéken és Stockholmban úgynevezett önálló estéimen különféle színházi formában próbáltam megfogalmazni mondanivalómat: saját magamat.

Ma oxigénhiánnyal küszködve semmiféle színházi igazság közvetítésére nem vagyok már alkalmas. Mégis, életem valódi értelmének kifejezésére készsülök. Az idő sürget.

Bizonyítani szeretném: nem a kielégületlen szí-

nész hiú, önmutogató rögzészmés vágya mondatja velem: hasznos, sőt szükséges, általános érvényű, az egész életemmel megpróbált igazságú üzenet hordozója vagyok.

Író nem vagyok, de ismerem és tisztetem az igaz szó erejét. Hazudni színházpadon sem tudtam.

Írni csak az igazat tudom — ha tudom.

MEZEI MÁRIA